

riske Fremsettelse af den urigtige Forbring i og for sig. Dette Spørgsmaal turde efter den overveiende Mening i Kommissionen være at besvare bekræftende. Ligesom nemlig Forbryderens Skyld, subjectivt betragtet, er den samme, hvad enten Hensigten er naaet eller ikke, naar han har gjort, hvad der fra hans Side var at gjøre, ved den bedrageriske Fremsettelse af den urigtige Forbring under Omstændigheder, hvor der er Udsigt til at den vil gaae igjennem, idet det afhænger af forskjellige tilbeels tilfældige Omstændigheder, om dette tilsidt vil stee eller ikke, saaledes vil det være practisk hensigtsmæssigt og tjenligt til at affjære Tvivlsmaal i det enkelte Tilfælde om, hvorvidt Bedrageriet er fuldbyrdet eller kun attenteret, at Forbrydelsens Begreb ligesom ved de Bedragerier, der bestaae i Underlaaen af Guds, Fragaaelse af Laan eller Fravendelsen af vigtige Dokumenter i bedragerisk Hensigt, knyttes til den enkelte bestemte bedrageriske Handling, her Fremførelsen af den opdigtede Forbring eller Nægtelsen af den stedfundne Betaling eller Tilbagegivelse. Imellem denne Handling og det Tidspunkt, da den derved tilsigtede Erhvervelse af Penge eller Guds factisk kan finde Sted, vil der jævnlig, og særligt hvad angaaer Fremførelsen af opdigtede Forbring i Dødsboer, kunne hengaae en meget lang Tid, men det synes ikke heldigt, at det i denne lange Tid skulde staae som noget uafgjort, om Bedrageriet bliver fuldbyrdet eller ikke; Sagen stiller sig her forsaavidt ogsaa anderledes end med Hensyn til de i Jd. 1840 § 41 omtalte Bedragerier, at fravende en Anden Noget ved falske Foregivender, idet det i disse Tilfælde ordentligvis med det samme vil vise sig, om Bedrageriet lykkes, ligesom dette for en ikke ringe Deel netop vil beroe paa den Maade, hvorpaa Bedrageren er optraadt. Fornemmelig turde det dog ansees som lidet ønskeligt, for nær beslægtede Tilfælde at give forskjellige Regler angaaende hvad der udkræves til Forbrydelsens Fuldbyrkelse, men dette vilde formeentlig stee, dersom man ved den svigagtige Nægtelse af en stedfundne Betaling for at ansee Bedrageriet for fuldbyrdet vilde kræve, at herved var opnaact en Binding, medens man ved Fragaaelse af Modtagelsen af Laan osv. ikke fordrer videre

til at konstituere Bedrageriforbrydelsen end selve denne Fragaaelse.

Skjøndt man, efter det Anførte, har opgivet at hense de i Jd. 1840 §§ 41—42 omhandlede Bedragerier under 2, særskilt i hver sin Paragraph fremstillede, Hovedkategorier, efter som Bedrageriet gaaer ud paa en Besiddelseserhvervelse eller ikke, er man dog alligevel kommen til det Resultat at fordele Stoffet paa to Paragrapher. Grundlaget for denne Deling — som iøvrigt ogsaa anbefaler sig derved, at en enkelt Paragraph, der skulde omfatte alle Tilfældene, vilde blive af en i Udskafet usædvanlig Længde — er imidlertid et andet end det nysnævnte; det er nemlig det ovenfor berørte, practisk vigtige, Hensyn, om det konstituerende Moment i Bedrageriet sættes i Erhvervelsen af den ulovlige Fordeel eller allerede i Foretagelsen af visse bestemte, dertil siglende; bedrageriske Handlinger. Udskafets § 247 omhandler Bedragerier, der ikke ere at ansee som fuldbyrdede, sørend en Fravendelse har fundet Sted, § 248 derimod Bedrageritilfælde af den anden Art. De nævnte 2 Paragrapher slutte sig herefter temmelig nær til Jd. 1840 §§ 41 og 42; kun det næstsidste af de i § 42 omtalte 6 Tilfælde — svigagtig Modtagelse af Penge eller Guds — er overført til Udskafets § 247, der ellers nærmest svarer til Jd. 1840 § 41. Man har dog tillige, som ovenfor antydet, fundet Anledning til i § 247 særligt at nævne 2 i Praxis ikke sjældent forekommende Bedrageritilfælde, der nærmest maa sættes i Klasse med den i Jd. 1840 § 41 omtalte Fravendelse ved falske Foregivender af en vis Art, og som derfor ogsaa af Domstolene ere blevne straffede efter den nysnævnte Paragraph i Jd. 1840. Det ene Tilfælde er det, at Nogen ved falske Foregivender forleder en Anden til at kjøbe eller paa anden lignende Maade at modtage en Gjenstand for noget væsentlig Andet og Værdifuldere end den er, t. Ex. naar Nogen udgiver Regnepenge som Guldmønter eller sælger Rysøl som ægte Ølv. Det andet Tilfælde er det, at Nogen svigagtig tager Værdier paa Kredit, uden at det er hans Hensigt at betale dem, — hvormed formeentlig efter Omstændighederne maa stilles i Klasse, at Nogen gjør Gjæld, som det slet ikke er